Lietas Nr. 11250009611
Lietas arhīva Nr. SKK-0310-13

LĒMUMS

Rīgā 2013.gada 25.septembrī

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāts šādā sastāvā:

senators referents A.Freibergs,

senatore I.Radzeviča,

senators V.Čiževskis

izskatīja lietu rakstveida procesā sakarā ar apsūdzētā J.L. kasācijas sūdzību par Kurzemes apgabaltiesas 2013.gada 28.februāra lēmumu un

k o n s t a t ē j a

Ar Kuldīgas rajona tiesas 2012.gada 17.decembra spriedumu

J.L., personas kods /personas kods/,

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 109.panta trešajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodītsar piespiedu darbu uz 200 stundām.

Piedzīts no J.L. valsts labā Ls 16 091,46.

Pirmās instances tiesa atzina, ka apsūdzētais J.L. izdarījis patvaļīgu koku ciršanu, ar ko radīts būtisks kaitējums.

Noziedzīgais nodarījums izdarīts šādos tiesas konstatētajos apstākļos.

„2011.gadā laika periodā pēc 24.janvāra un līdz 24.februārim, izmeklēšanā precīzi nenoskaidrotā laikā, J.L. pats un izmantojot personas, kuras nebija informētas par izdarāmo darbību prettiesiskumu, izdarīja patvaļīgu koku ciršanu mežā, nodarot būtisku kaitējumu – atļautās kopšanas cirtes vietā (ciršanas apliecinājums Nr. 819189, izsniegts 2011.gada 24.janvārī) mežaudzi nocirta pilnībā, tas ir, iznīcināja, un proti, Dienvidkurzemes virsmežniecības Pārventas mežniecības uzraugāmajā teritorijā, SIA „n/a" tiesiskā valdījumā esošajā mežā, kas iegūts ar 2011.gada 13.janvāra maiņas līgumu, un atdalīts no D.B. piederošā īpašuma /nosaukums1/, kadastra Nr. /numurs 1/, un 2011.gada 5.maijā reģistrēts Kuldīgas zemesgrāmatu nodaļā ar kadastra numuru /numurs 2/ ar nosaukumu /nosaukums2/, atrodas /adrese/ 0,7 ha platībā, patvaļīgi nocirta 310 augošus, nebojātus kokus ar kopējo krāju 184,3 m^3, tajā skaitā 169 priedes ar kopējo krāju 117,9 m^3, 53 egles ar kopējo krāju 27,2 m^3, 20 bērzus ar kopējo krāju 13,4 m^3, 62 baltalkšņus ar kopējo krāju 21,00 m^3 un 6 apses ar kopējo krāju 4,8 m^3, tādā veidā patvaļīgas cirtes rezultātā 0,7 ha platībā iznīcinot mežaudzi, jo mežaudzes šķērslaukums šajā platībā ir zem Ministru kabineta noteikumos Nr. 892 ,,Noteikumi par koku ciršanu meža zemēs" 1. pielikumā noteiktā kritiskā šķērslaukuma 9 m^2/ha, pēc cirtes tas ir 0 m^2/ha. Priežu mežaudzes vecums šajā nogabalā ir 94 gadi, un tas ir mazāks par „Meža likuma" 9.panta pirmajā daļā noteikto galvenās cirtes vecumu priežu mežaudzei 101 gads.

Saskaņā ar 2003.gada 29.aprīļa MK noteikumiem Nr. 228 „Mežam nodarīto zaudējumu noteikšanas kārtība" par iznīcināto mežaudzi 0,7 ha platībā mežam nodarītais zaudējums ir Ls 16 091,46.

Saskaņā ar Krimināllikuma 1.pielikuma 2002.gada 9.maija likuma redakcijā „Kritēriji, pēc kuriem nosakāms apdraudējums vai ievērojams apdraudējums ar likumu aizsargātajām interesēm un tiesībām meža vides saglabāšanā" 1.panta 1.apakšpunktu īpašuma /nosaukums1/ meža 1.kvartāla 1.nogabalā nelikumīgi nozāģētais mežs veido un atbilst būtiskam kaitējumam, kas nodarīts mežam pēc kritērijiem par iznīcināto platību, kas ir lielāka par 0,5 ha un veido 0,7 ha.

Saskaņā ar 2003.gada 29.aprīļa MK noteikumiem Nr. 228 „Mežam nodarīto zaudējumu noteikšanas kārtība", kopējā mežam nodarīto zaudējumu summa sakarā ar patvaļīgu, augošu, nebojātu koku ciršanu, īpašuma /nosaukums1/ meža 1.kvartāla 1.nogabalā ir Ls 16 091,46.

Patvaļīgas koku ciršanas rezultātā radīts būtisks kaitējums, ko veido mežam nodarītais mantiskais zaudējums lielā apmērā, tas ir, zaudējums, kas nodarīšanas brīdī pārsniedz piecdesmit tai laikā Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu kopsummu, un sastāda Ls 16091,46, kā arī tas, ka nocirsts liels daudzums – 242 vērtīgu sugu koki, proti, priedes, egles un bērzi, un izcirstajā platībā priežu mežaudze nebija sasniegusi galvenās cirtes vecumu."

Pirmās instances tiesa šādas apsūdzētā J.L. darbības kvalificējusi pēc Krimināllikuma 109.panta trešās daļas.

Par šo spriedumu apelācijas sūdzību iesniedza apsūdzētā J.L. aizstāvis /aizstāvis/, lūdzot atcelt Kuldīgas rajona tiesas spriedumu un taisīt attaisnošu spriedumu.

Izskatījusi lietu apelācijas kārtībā, Kurzemes apgabaltiesa ar 2013.gada 28.februāra lēmumu pirmās instances tiesas spriedumu atstājusi negrozītu.

Par šo lēmumu kasācijas sūdzību iesniedza apsūdzētais J.L., kurš lūdz atcelt Kurzemes apgabaltiesas 2013.gada 28.februāra lēmumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai.

Kasācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā, apelācijas instances tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma būtiskus pārkāpumus (Kriminālprocesa likuma 19.panta trešā daļa, 124.panta piektā daļa, 562.panta pirmā daļa un 564.panta ceturtā daļa), kas novedis pie nelikumīga lēmuma.

Apsūdzētais J.L. citē Kriminālprocesa likuma 562.panta pirmo daļu, 564.panta ceturto daļu, kā arī atsaucas uz Senāta 2012.gada 22.marta lēmumā lietā Nr. SKK–31/2012 izteiktajām atziņām.

Kasācijas sūdzībā norādīts, ka apelācijas instances tiesas nolēmums neatbilst Kriminālprocesa likuma 511., 525. un 564.panta prasībām, jo tajā nav motivēti atspēkoti aizstāvības argumenti. Tiesas izmeklēšana apelācijas instances tiesā nav notikusi apelācijas sūdzībā izteikto prasību apjomā un ietvaros, tiesas atzinumiem nav sniegts likumam atbilstošs pamatojums – pārkāpta Kriminālprocesa likuma 562.panta pirmā daļa un 564.panta ceturtā daļa.

Apsūdzētais J.L. norāda, ka kasācijas sūdzībā netiek lūgts dot vērtējumu turpmāk minētajiem pierādījumiem, bet tie tiek minēti, lai atspoguļotu apelācijas instances tiesas nolēmuma nelikumīgumu.

Apelācijas sūdzībā tika apstrīdētamērīšanas ierīces un mērīšanas procedūras atbilstība normatīvo aktu prasībām, ievērojot faktu, ka tiesā netika pārbaudīta mērīšanas ierīču verificēšanas un kalibrēšanas esamība.

Apelācijas sūdzībā tika norādīts uz pierādījumu neesamību attiecībā uz mērīšanas procedūru (vai ir izmantota ierīce, kas ir pakļauta valsts metroloģiskai kontrolei, vai tā ir verificēta vai kalibrēta, vai tā nav bijusi bojāta un vai tā ekspluatēta atbilstoši tās ražotāja noteiktajai instrukcijai), līdz ar to nav iespējams izvērtēt tās atbilstību normatīvo aktu prasībām, kā rezultātā iegūtie mērījumi ir apšaubāmi un nav ticami pierādījumi.

Apsūdzētā J.L. ieskatā, viņam nav jāpierāda, ka Valsts Meža dienesta rīcībā esošās GPS iekārtas nav verificētas vai kalibrētas. Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 126.panta otro daļu pierādīšanas pienākums pirmstiesas kriminālprocesā ir procesa virzītājam, bet tiesā – apsūdzības uzturētājam.

Apelācijas sūdzībā tika apstrīdēta veikto mērījumu precizitāte un aprēķināto zaudējumu apmērs. Apelācijas instances tiesa nav minētos argumentus izvērtējusi atbilstoši Kriminālprocesa likuma 564.panta ceturtajai daļai.

Lietas materiālos ir pretēji, savstarpēji viens otru izslēdzoši meža inventarizācijas dati, kuriem ir būtiska nozīme zaudējumu aprēķināšanā, bet pastāvošās šaubas tiesa nav vērtējusi apsūdzētā labā, pārkāpjot Kriminālprocesa likuma 19.panta trešās daļas un 124.panta piektās daļas prasības. Tiesa savus secinājumus pamatojusi uz šaubīgiem inventarizācijas datiem, kā arī tā nav pārbaudījusi un izvērtējusi aizstāvības minētos apstākļus.

J.L. norāda, ka laukuma mēra iegūšanas process sastāv no pašas mērīšanas procedūras, iegūto mērījumu nolasīšanas un to pierakstīšanas skaitļos, bet skaitļu grafisks attēlojums shēmā ir tikai vizualizācija labākai uztveramībai.

Ar inventarizācijas datiem šajā lietā nav iespējams pierādīt 1.meža nogabala izcirsto un neizcirsto platību, jo inventarizācijas dati ir dažādi, proti, saimniecības /nosaukums1/ 1997.gada Meža apsaimniekošanas projektā, kuru ir apstiprinājis Valsts Meža dienests 1.kvartāla 1.nogabala platība norādīta 0,9 ha (šis projekts bija spēkā esošs, kad tika izsniegta ciršanas biļete kopšanas cirtei 1.nogabalā, kā arī laikā, kad tika veikta ciršana), bet Valsts Meža dienests norādījis 1.kvartāla 1.nogabala inventarizācijas platību 0,8ha. Meža nogabaliem var mainīties koku daudzums, bet teritorijas platība ir nemainīgs lielums. Tā kā vienam nogabalam ir divi dažādi teritorijas platības laukuma mēri, tad inventarizācijas dati ir kļūdaini, līdz ar to no inventarizācijas datiem nekādus secinājumus nevar izdarīt.

Kasācijas sūdzības autora ieskatā, 1.kvartāla 1.nogabala neizcirstai teritorijai jābūt vismaz 0,2 ha (0,9 ha-0,7 ha=0,2 ha). Savukārt, ja neizcirstā teritorija ir 0,2 ha, bet nogabala kopējā platība 0,8 ha, tad izcirstā teritorija 0,6 ha (0,8 ha-0,2 ha=0,6 ha), bet, aprēķinot mēriekārtas kļūdu (mērījumu kļūda ir vienmēr),iespējams, ka izcirstā nogabala platība ir mazliet zem 0,5 ha, tādēļ nav

pamata viņa, J.L., saukšanai pie kriminālatbildības pēc Krimināllikuma 109.panta trešās daļas, jo šā noziedzīgā nodarījuma sastāvam papildus obligāti jākonstatē būtisks kaitējums, proti, jākonstatē, ka noziedzīgā nodarījuma rezultātā nodarīts ievērojams mantisks zaudējums un apdraudētas vēl citas ar likumu aizsargātas intereses un tiesības vai arī citu ar likumu aizsargāto interešu un tiesību apdraudējums bijis ievērojams – šajā gadījumā izcirstajai teritorijai jāsasniedz 0,5 ha.

J.L. uzskata, ka tiesa izdarījusi secinājumu, pamatojoties uz kļūdainiem inventarizācijas datiem.

Tiesas lēmums daļā par kompensācijas piedziņu, kasācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā, ir nelikumīgs un nepamatots, tādēļ kompensācijas pieteikums saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 353.panta otro daļu atstājams bez izskatīšanas, kaitējuma atlīdzināšanu atstājot noteikšanai civiltiesiskā kārtībā.

Apsūdzētais J.L. kasācijas sūdzībā norāda, ka apelācijas instances tiesas atzinumam nav sniegts likumam atbilstošs pamatojums – pārkāpta Kriminālprocesa likuma 562.panta pirmā daļa un 564.panta ceturtā daļa.

Tiesa, analizējot Valsts Meža dienesta amatpersonu kompetenci un tiesības veikt mērījumus, norādījusi, ka Valsts Meža dienestam šādas tiesības izriet no normatīvajos aktos deleģētajām tiesībām veikt kontroli, bet tā, J.L. ieskatā, ir tiesas subjektīva interpretācija, jo nav norādīta neviena tiesību norma, kurā būtu norādīts veicamo uzdevumu apjoms un to konkrēts uzskaitījums, Valsts Meža dienestam realizējot kontroles funkcijas. Fakts, ka inventarizācijas veicēju darba rezultāti un kvalitāte ir pakļauta Valsts Meža dienesta amatpersonu kontrolei, nedod tiesības Valsts Meža dienesta darbiniekiem veikt mērījumus administratīvo pārkāpumu lietu vai krimināllietu ietvaros. Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesas izdarītie secinājumi nav pamatoti ar pierādījumiem, tādēļ arī šajā gadījumā nav ievērota Kriminālprocesa likuma 564.panta ceturtā daļa un 562.panta pirmā daļa.

Augstākās tiesas Senāts atzīst, ka Kurzemes apgabaltiesas 2013.gada 28.februāra lēmums atstājams negrozīts, bet apsūdzētā J.L. kasācijas sūdzība noraidāma.

Kasācijas instances tiesa atzīst, ka apelācijas instances tiesa, iztiesājot krimināllietu, nav pieļāvusi kasācijas sūdzībā norādītos likuma pārkāpumus, un kasācijas sūdzībā nav izklāstīti tādi argumenti, kas varētu būt par pamatu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanai vai grozīšanai.

Kurzemes apgabaltiesa, izskatījusi lietu Kriminālprocesa likuma 562.pantā noteiktajā apjomā un ietvaros, savus secinājumus pamatojusi ar pārbaudītiem un lietā novērtētiem pierādījumiem un secinājusi, ka J.L. atzīstams par vainīgu un sodāms apsūdzībā pēc Krimināllikuma 109.panta trešās daļas. Tiesa pamatojusi arī soda noteikšanu un kompensācijas apmēru.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 564.panta sestajai daļai gadījumā, ja apelācijas instances tiesa atstāj pirmās instances tiesas spriedumu bez grozījumiem, tā var neatkārtot pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus.

Kurzemes apgabaltiesa atzinusi, ka pirmās instances tiesas spriedumā konstatētajiem faktiskajiem apstākļiem ir dots pareizs juridisks vērtējums, tādēļ saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 564.panta sesto daļu nolēmumā nav atkārtojusi pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus, bet akcentējusi tikai tos argumentus, kuriem ir būtiska nozīme lietas taisnīgā izspriešanā.

Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesas nolēmums atbilst Kriminālprocesa likuma 564.panta prasībām, nav pieļauts arī Kriminālprocesa likuma 562.panta pirmās daļas pārkāpums.

Pretēji kasācijas sūdzībā apgalvotajam, apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi apelācijas sūdzībā norādīto, ka Valsts meža dienesta amatpersonas (mežsargi, mežziņi) nav tiesīgi izdarīt mērījumus un dot slēdzienu par mežam nodarīto kaitējumu.

Detalizēts Kurzemes apgabaltiesas argumentu izklāsts par minēto jautājumu atrodams lēmuma 6.-8.lapā, tādēļ tas šajā nolēmumā netiks atkārtots.

Apelācijas instances tiesa savus atzinumus pamatojusi ar Meža likuma, Valsts meža dienesta likuma, 2004.gada 16.novembra Ministru kabineta noteikumiem Nr.945 „Valsts meža dienesta nolikums" un citu normatīvo aktu normām, Valsts meža dienesta pārstāves S.O. un Dienvidkurzemes virsmežniecības virsmežziņa J.I. liecināto lietā.

Kurzemes apgabaltiesas lēmumā izteikta šāda atziņa.

„Tiesas kolēģija atzīst, ka meža inventarizācijas veicēji nav vienīgie tiesiskie meža platību uzmērītāji, kā to uzskata aizstāvis /aizstāvis/. Viņu darba pienākumos neietilpst ar meža apsaimniekošanu un izmantošanu regulējošos normatīvo aktu pārkāpumu konstatācija un fiksēšana. VMD amatpersonām deliģētās kontroles funkcijas dod tiesības pēc nelikumīgu darbību konstatēšanas mežā veikt šo darbību pārtraukšanu, notikuma vietas apskati ar dabā konstatētā fiksēšanu, t.sk. platības uzmērīšanu, protokola sastādīšanu. Izejot no konstatētā tiek lemts jautājums par vainīgās personas saukšanu pie administratīvās atbildības vai tiek lemts jautājums par materiālu virzīšanu kompetentām iestādēm jautājuma lemšanai par krimināltatbildību, kā tas noticis dotajā gadījumā. Konkrētāk minētās tiesības un pienākumi mežsargam un mežzinim norādītas šo amatpersonu amata aprakstos".

Kasācijas instances tiesai nav tiesiska pamata apšaubīt šādu apelācijas instances tiesas atzinumu.

Augstākās tiesas Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa, pretēji kasācijas sūdzībā apgalvotajam, nav pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 19.panta trešajā daļā un 124.panta piektajā daļā noteikto.

Kriminālprocesa likuma 19.panta trešā daļa noteic, ka visas saprātīgās šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, jāvērtē par labu personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību.

Kriminālprocesa likuma 124.panta piektā daļa noteic, ka pierādīšanas priekšmetā ietilpstošie apstākļi uzskatāmi par pierādītiem, ja pierādīšanas gaitā izslēgtas jebkādas saprātīgas šaubas par to esamību vai neesamību.

Lietu pēc būtības izskata pirmās instances tiesa, bet gadījumos, kad iesniegts apelācijas protests vai sūdzība, lietu pēc būtības izskata arī apelācijas instances tiesa.

Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmā daļa paredz, ka pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākās tiesas Senātam par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku, bet ne faktisku iemeslu dēļ.

Senāts konstatē, ka kasācijas sūdzībā daļēji atkārtoti apelācijas sūdzības motīvi, faktiski lūdzot atkārtoti izvērtēt pierādījumus lietā.

Kasācijas instances tiesa secina, ka tiesas atzinums par notiesājoša sprieduma taisīšanas pamatu ir balstīts uz lietā iegūto pierādījumu, kurus tiesa atzina par attiecināmiem, pieļaujamiem, pietiekamiem un ticamiem, vērtējumu.

Pierādījumu ticamības jēdziens un novērtēšanas prasības ir noteiktas Kriminālprocesa likuma 128.pantā, taču izvēle, kuriem pierādījumiem ticēt, bet kuriem nē, ir tās tiesas kompetencē, kas izspriež lietu pēc būtības. Arī jautājums par to, vai lietā esošie pierādījumi ir vai nav pietiekami apsūdzētā vainīguma konstatēšanai, ir būtības jautājums, kas kasācijas kārtībā nav pārbaudāms. Pierādījumu pietiekamības kritērijs ir saprātīgu šaubu esamība vai neesamība par apsūdzētā vainīgumu, kura izvērtēšana tāpat ir tās tiesas kompetencē, kas izskata lietu pēc būtības.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmajai un trešajai daļai kasācijas instances tiesa krimināllietu pēc būtības neizskata, lietas faktiskos apstākļus neskaidro un pierādījumus lietā no jauna neizvērtē. Kriminālprocesa likuma prasību pārkāpumus pierādījumu novērtēšanā apelācijas instances tiesā, kas varētu būt par pamatu nolēmuma atcelšanai vai grozīšanai, Senāts nekonstatē.

Apelācijas instances tiesai, izvērtējot pierādījumus lietā, neradās saprātīgas šaubas par apsūdzētā J.L. vainīgumu apsūdzībā pēc Krimināllikuma 109.panta trešās daļas.

Kasācijas instances tiesa atzīmē, ka apsūdzētā nepiekrišana tiesas pierādījumu citādam vērtējumam nevar tikt uzskatīta par Kriminālprocesa likuma pārkāpumu.

Pirmās instances tiesas spriedumā ir izteiktas šādas atziņas.

„Krimināllikuma 109.panta izpratnē, patvaļīga koku ciršana ir augoša vai nokaltuša koka atdalīšana no augsnes ar jebkādiem paņēmieniem, bez attiecīgas atļaujas, mežā vai nogabalā, kur tā nav atļauta, vai ne tajā daudzumā un ne tās sugas koku ciršana, kas norādīti atļaujā. Saskaņā ar Krimināllikuma 109.pantu, vienīgais likumiskais dokuments, uz kura pamata persona var uzsākt koku ciršanu, ir koku ciršanas apliecinājums, kurš ir vienota parauga dokuments – kokmateriālu sagatavošanas atļauja, kuru izsniedz Valsts meža dienests. Ņemot vērā teikto, Krimināllikuma 109.panta izpratnē, apsūdzētajam nebija pašam tiesības veikt kailcirti pēc saviem ieskatiem, un viņam bija stingri jāievēro ciršanas apliecinājumā norādītais cirtes veids. Ņemot vērā teikto, tiesa uzskata par pierādītu, ka J.L., Rendas pagastā, no /nosaukums1/ īpašuma atdalītā meža 1.kvartāla 1.nogabalā, kailcirti veica nelikumīgi un ar savām darbībām nodarīja kaitējumu mežam, par ko J.L. ir sodāms un no viņa ir piedzenams nodarītais kaitējums.”

Tiesa uzskatīja, ka ar pārbaudītajiem pierādījumiem ir pilnībā pierādīts, ka J.L., veicot koku nelikumīgu ciršanu, ir nodarījis būtisku kaitējumu meža videi, jo pilnībā ir iznīcināta 1.kartāla 1.nogabalā mežaudze 0,7 ha platībā, nocirsts liels skaits vērtīgu augošu koku (priede, bērzs, egle), iznīcināta meža valdaudze, kura nebija sasniegusi galvenās cirtes vecumu, un nodarīts materiālais kaitējums Ls 16091,46.

Tiesa uzskatīja, ka mežam nodarītā kaitējuma aprēķins ir pamatots, jo tas veikts atbilstoši 2003.gada 29.aprīļa Ministru Kabineta noteikumiem Nr.228 „Mežam nodarīto zaudējumu noteikšanas kārtība”.

Kasācijas instances tiesa konstatē, ka Kurzemes apgabaltiesas lēmumā atbilstoši likuma prasībām ir vēlreiz izvērtēti lietā esošie pierādījumi un pirmās instances tiesas atzinumi par lietā konstatētajiem faktiskajiem apstākļiem, kā arī pamatota Krimināllikuma 109.panta trešajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva objektīvās puses pazīme – būtisks kaitējums.

Apelācijas instances tiesas lēmumā izteiktas šādas atziņas.

„Par ievērojamu mantisko zaudējumu atzīstams mantiskais zaudējums, kas nodarījuma izdarīšanas brīdī pārsniedz piecu tai laikā Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu kopsummu. Uz noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas brīdi minimālā mēnešalga valstī bija Ls 200, kas nozīmē, ka nodarījuma rezultātā apsūdzētā radītais kaitējums atzīstams par ievērojamu (kopējais zaudējums Ls 16091,46). Lemjot jautājumu par apdraudējumu citām ar likumu aizsargātām interesēm un tiesībām jāvadās no likuma „Par Krimināllikuma spēkā stāšanās un piemērošanas kārtību” 1.pielikuma „Kritēriji, pēc kuriem nosakāms apdraudējums vai ievērojams apdraudējums ar likumu aizsargātajām interesēm un tiesībām meža vides saglabāšanā”. Minētā pielikuma 1.panta 1.apakšpunktā noteikts, ka ar likumu aizsargātās intereses un tiesības meža vides saglabāšanā ir apdraudētas, ja viena vai vārākas mežaudzes ir iznīcinātas 0,5 ha lielā platībā. Par cik ar lietā esošajiem pierādījumiem apstiprināts, ka izdarot kailcirti meža īpašumā /nosaukums2/, kas atrodas /adrese/ apsūdzētais iznīcinājis mežaudzi 0,7 ha platībā, tad tas atbilst 1.pielikuma 1.pantā norādītajam kritērijam un atzīstams par apdraudējumu ar likumu aizsargātām interesēm un tiesībām Likuma „Par Krimināllikuma spēkā stāšanās un piemērošanas kārtību” likuma „Par Krimināllikuma spēkā stāšanās un piemērošanas kārtību” 23.panta izpratnē.”

Augstākās tiesas Senāts atzīst, ka apsūdzētā J.L. apgalvojums kasācijas sūdzībā par to, ka pastāv šaubas par mērījumu precizitāti un aprēķinātā zaudējuma apmēru, nav pamatots un ir pretrunā ar abu iepriekšējo instanču tiesu konstatēto.

Kasācijas instances tiesa konstatē, ka, izskatot lietu, apelācijas instances tiesa nav pieļāvusi Krimināllikuma pārkāpumu un

Kriminālprocesa likuma būtisku pārkāpumu šā likuma 574., 575. panta izpratnē, tādēļ lēmuma atcelšanai vai grozīšanai nav tiesiska pamata.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 585., 587. pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāts

n o l ē m a

Kurzemes apgabaltiesas 2013.gada 28.februāra lēmumu atstāt negrozītu, apsūdzētā J.L. kasācijas sūdzību noraidīt.

Lēmums nav pārsūdzams.

Senator referents *A.Freibergs*

senatore I.Radzevičs

senators V.Čiževskis